

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 367.

Anden Session.

95de Møde.

Tredagen den 21de Februar.

(Fortsat.)

Oppermann (forts.): Jeg maa endvidere bemærke, at vore Reiseberetninger have været de stedlige Embedsmænd tilstillede, og saa vil jeg sige, at jeg troer, vi med Grund kunne forlange at være forstaaede for saadanne almindelige og svævende Indsigelser, som her — og i en langt uhyggeligere Form andetsteds — have gjort sig gjældende, og at vi maae forlange at faae bestemte Indsigelser om, i hvilke Punkter vi hâve Uret, og i hvilke vi have fældet en skæv Dom; men, ere disse Indsigelser ikke fremkomne endnu, uagtet det ligger saa nær for Haanden, at det er dem, der skulle afgjøre Sagen, saa troer jeg ogsaa, at Rigsdagen har nogen Betyggelse for, at Commissionen ikke har dømt overilet eller begaaet store Feil deri.

Ostermann: Jeg har ikke forlangt, at Thinget skulde nære nogen Mistillid til den nedsatte Commission — derom kan jeg forsikre min ærede Ven — men jeg har villet udtale, at der findes en Mistillid til den i den Egn, hvorfra jeg er, og dertil vil jeg sige Et: om jeg havde udtalt Sagdant, uden at der var en og anden Betænkelse vakt hos mig selv, saa vilde det have været uforsvarligt, men i det af Regjeringen forelagte Lovudkast var der eet Punkt, som jeg i den Grad har fundet forfæilet, at jeg tilstaaer, at dette ene Punkt har givet mig et Slags Formodning om, at der muligen ogsaa i andre Retninger kunde være et og andet Forfæilet, og dette ene Punkt er, at man vilde afløse Skovfogederne med mindre Arbeidsmænd (Sal). Jeg tør sige, at, dersom man vil vandre fra Mand til Mand i de Districter, der have de locale Erfaringer,

saa vil man maaskee neppe noget Sted finde en eneste Stemme af nogen Betydning derfor. Det er denne enkelte, som jeg troer, meget forfæilede Indstilling, der har givet mig nogen Mistillid i det Hele, men iøvrigt vil jeg ikke fælde en bestemt Dom.

Naben: Jeg talte før om, at Sagen var gaaet med en fast vidunderlig Hast igjennem Thinget, men jeg havde dog ikke troet, at man vilde drive netop denne Sags Hastighed saa vidt, at een af de ærede Herrer af Udvalget endog vilde tage det ilde op, at man kom med Modbemærkninger mod hvad Commissionen havde sagt. Jeg troer, at disse Bemærkninger ere i høi Grad berettigede; min personlige Mening er den, at jeg virkelig har Mistillid til Commissionens Betænkninger, og det er saaledes ikke alene min Ret, men ogsaa min Pligt at fremsføre dem her. Naar Bedkommende selv erklærer, at Udtrykkene i Commissionens Betænkninger ere almindelige og ikke specielle, saa er det jo en ligefrem Folge deraf, at Modbemærkningerne ogsaa maae blive almindelige.

Oppermann: Ja, jeg maa bemærke, at jeg ikke finder det Andet end i sin Orden, at de Mænd, der have Mistillid til Lovudkastet og dets Basis, at de udtale dem, men jeg udtalte ogsaa kun, at man kunde forlange en nærmere Begrundelse (Hør!), og med Hensyn til den sidste Talers Bemærkning maa jeg sige, at Commissionens Udtalelse paa en Maade var almindelig og paa en Maade speciel, saaledes at der meget vel fra Skovbestyrelsen kan reises bestemte Indsigelser mod samme. Forresten maa jeg gjøre Thinget opmærksom paa en stor Feiltagelse med Hensyn til Lovudkastet, som viser, i hvad Aand det i det Hele taget er blevet bedømt i de Classer, hvorfra vi her høre Udtalelser paa anden Haand. Man har